

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ZÁŘÍ 2009 *** ROČNÍK X. *** ČÍSLO 9

Citát inspirující:

Z každé napsané povídky by se měl konec a začátek vyškrtnout.
Tam totiž mi spisovatelé nejvíce lžeme. Anton Pavlovič Čechov

HANA RUNČÍKOVÁ

TKADLENA

Utkala jsem
tu nejjemnější síť
lehoučkou
tenoučkou
I pavouci mi záviděli

Ty bláhová
Se síťí půjdeš chytat mlhu?

Nepolapíš
ani jeho stín

Utkala jsem
tu nejjemnější síť
Ted' lapená jsem v ní
Vítr
nahlas mlčí

20 LET LiSU aneb CO CHYSTÁ KOBRA

V dubnu 2010 oslaví Literární spolek LiS při Knihovně Václava Čtvrta v Jičíně 20. výročí založení. Původní literární kroužek prožil zhruba dobu jedné generace, a tak si myslím, že bychom se při této příležitosti měli ohlédnout zpátky, připomenout si okamžiky zrodu, ale i další léta, kdy se spolek vyvíjel a měnil.

Byl bych rád, abychom k tomuto výročí připravili nejen publikaci, ale třeba v dubnu uspořádali vzpomínkový večer, pozvali současné i bývalé členy spolku. A protože i Kobra chce přijít se svou troškou do mlýna, tak od září, tedy od tohoto čísla, bych chtěl postupně uveřejnit krátký rozhovor s několika bývalými členkami či členy LiSu. Zaměřil jsem se spíše na ty, kteří spolek spoluzakládali či se na jeho činnosti podíleli v dřívějších letech než zcela nedávných. Rád bych potom jedno číslo ČAJe (asi duben 2010) věnoval i jejich výpovědím a vzpomínkám. A tak od dnešního čísla bude vycházet nová rubrika PÍŠETE JEŠTĚ?, ve které položím tři otázky a pokud to bude jen trochu možné, uveřejním i krátkou ukázkou z bývalé či současné tvorby.

A ještě jednu novou rubriku dnes otvíráme: TROCHA HISTORIE, NIKOHO NEZABIJE ... , ve které bych rád připomenul některá zajímavá data, lidi či události, na která jsme již zapomněli nebo jsme jim tehdy nepřikládali žádný význam a později se ukázalo, že nás podstatně ovlivnili.

Vyvrcholením oslav LiSu by potom mělo být květnové setkání literátů v Jičíně u příležitosti 3. Jičínského poetického jara, kde bych rád připomněl i naše výročí, možná by se v programu našlo alespoň krátké místo na připomenutí. Bylo by možná vhodné soustředit i na CD fotky z činnosti LiSu od počátku do současnosti a vytvořit takový vizuální program pro zájemce, který by mohli zhlédnout na počítači dle vlastního zájmu. Rád bych vydal i všechny dosavadní KOBRY a ČAJe na CD, neboť KOBRA bude v listopadu 2010 slavit také kulatiny, uplyne deset let od vydání prvního čísla.

Rtít se na nás rok výročí, neměli bychom však pro samé organizování zapomínat na vlastní tvorbu, ale měli bychom umět mediálně prodat všechno to dobré, co děláme nejen pro sebe, ale i pro své okolí.

Jsem rád, že budu moci být opět u toho, stejně jako v uplynulých dvaceti letech. A snad ještě nějaký ten rok vydržím.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- v letní příloze Zdravotnických novin č.3/2009 (31-32/2009, vyšlo 10.srpna 2009) je uveřejněn příspěvek Václava France „7 krátkých příběhů od zubaře“.

- Bohumír Procházka uveřejnil svůj článek o letošním ročníku Literární Vysočiny „Literatura na Vysočině“ na stránkách Místní kultury (viz <http://www.mistnikultura.cz/?q=literatura-na-vysocine>).

- Josef Jindra pravidelně uveřejňuje svoje příspěvky na stránkách www.feferon.cz. Koncem srpna tam byly zařazeny dvě jeho básně „Roubenka“ a „Sto barev jara“. Když projdete rubriku Literární kavárna najdete tam řadu dalších prozaických i poetických příspěvků z dílny soboteckého autora.

Václav

ČAJ 36 - HOST: Blanka ŠTRÁCHALOVÁ Z MĚLNÍKA

Září patří v Jičíně již tradičně pohádkovému festivalu, a tak jsem se rozhodl věnovat jej i tentokrát především dětské a pohádkové tvorbě, kterou zastupuje host z Mělníka – Blanka Štráchalová, pro kterou se práce s dětmi stala životním posláním. Dnes si již užívá zaslouženého odpočinku, ale stále tvoří, píše, maluje a organizuje. Je dobře, že hledá onen „klíček vedoucí do dětství“ a svým malým i velkým čtenářům rozdává radost.

Jičínskou tvorbu potom zastupuje Ilona Pluhařová, i ona se věnuje dětem jako učitelka, i ona píše pohádkové knížky a v letošním roce vydala pokračování příběhů skřítky Stulíka, tentokrát pod názvem Stulík a Silenka. V zářijovém ČAJi servíruje malou ochutnávku z této knížky.

A právě Ilona Pluhařová, společně s trojicí dalších autorů LiSu (Runčíková, Srbová, Franc) zodpověděla vtipně ČAJi tři anketní pohádkové otázky, které Vás snad pobaví. Mějte se nejen v září pohádkově!

Václav

PÍŠETE JEŠTĚ?

NAĀA BALIHAROVÁ

1) Jak vzpomínáte na chvíle prožité v literárním kroužku či LiSu?

Vzpomenout si na tu dobu těžké není, ale zformulovat do pár vět celou dobu, to už je složitější. V kroužku samotném v prvních letech mi bylo příjemně. Vybavují se mi spíš záležitosti okolo, kdy v porevoluční době přicházely věci nové, jako jsou změny zaměstnání, možnost stále snadněji přijít o práci a spousta dalších podmínek pro život i přežití... Proto nebylo jednoduché se dostávat na dohodnutý den na setkání v Jičíně, pokud došlo ke změně dne a nebo ke změně mého zaměstnání. Nevybavím si už, co bylo to hlavní, co mě vlastně odvedlo od pravidelného zajíždění do Jičína.

Při setkávání jsem měla ráda poslech prací ostatních, objeovávání češtiny a její pestrosti, neobvyklých a neotřelých výrazových spojení a významů... A setkávání lidí podobně naladěných v určité době. Pak přicházeli noví lidé a možná to bylo období, kdy jsem pravidelně nemohla přijet a tím nastávalo určité neznámo, odstup... Také si vzpomínám, že občas bývalo setkání někde jinde než v knihovně a to bylo složitější na dopravu. Tehdy jsem ještě nebyla tak odvážnou řidičkou, jakou jsem nyní, kdy za prací vyrážím v kteroukoli denní nebo noční dobu. Také jsem už neměla takovou potřebu „plakat do papíru“ a tím mizela jedna z potřeb vpsat se.

2) Co jste dělali od chvíle, kdy jste opustili spolek, co děláte dnes?

Už nevím, kdy přesně jsem odešla (hledat se mi nechce), proto ani nevím, jak šly dějiny ☺ Změna mezi tehdy a nyní je velká – jsem paní svého času do určité míry, protože mně už žádný šéf neurčuje, nezakazuje, nepřikazuje... Podnikám v pomáhající profesi a práce s lidmi je velké čtení a zároveň i velké psaní. Od počátku osamostatnění si stále doplňuji vzdělání a využívám svou schopnost psát při přípravách. Pořádám i různé semináře nejen prožitkové, ale také vzdělávací a tady opět mohu využívat schopnosti psát a jsem za tento dar vděčná ☺ Mojí profesí je nyní příprava žen/párů k porodu, některé i doprovázím jako dula. Provozují orientální tanec, šiju výrobky plněné pohankovými slupkami... vše na www.dula.kvalitne.cz

3) Píšete ještě? Jaká je vaše literární současnost, co chystáte? Můžete nám představit svoji současnou tvorbu?

Práci mám náročnou na čas a zaměstnává mě dokonale i mozkové záviaty. Časoprostoru pro relaxační přemýšlení moc není. Postupně jsem přestala psát i číst jen tak, protože přečtenými a čtenými knihami jsou hlavně, jak já říkám, učebnice. Přesto ale nosím v hlavně téma pro knihu – no, knížku nebo knížečku – s tématem ze své nynější profese, která by byla i poučnou literaturou pro ty, se kterými pracuji. Zatím stále zraje úmysl i čas.

KATEŘINA BALIHAROVÁ

Dcera Kateřina to má asi podobně ve všech otázkách.

- v kroužku se objevila jen velmi sporadicky, tak asi neměla ani možnost nějak více zapadnout.
- hledání a zařazení do pracovního procesu bylo prioritou a překrývalo ostatní sféry života v určitých obdobích a psaní zůstalo jen nutností. Práci hledala a nacházela střídavě v Anglii a Švýcarsku, občas v Čechách.
- nyní je v Anglii vdaná, pracuje tam a psaní je požadavkem při udržování a zvyšování kvalifikace. Pracuje také s lidmi – učí angličtinu ve škole pro zahraniční studenty.

.....

Setkání v dubnu 2010 v Jičíně u příležitosti 20.výročí spolku:

Káťa se pravděpodobně nebude moci zúčastnit. Jezdívá do Čech pravidelně, ale v jinou dobu.

Já přijedu ráda, pokud nebudu odvolaná svými klienty – doprovázím je k porodu a přesný termín se nedá určit. Do té doby by se mně mohlo podařit případně sepsat alespoň část toho, co nyní nosím v hlavě ☺ a kousek přečíst. Chci téma ladit do humornější formy.

Vaše Naďa Baliharová

ALEK POPOV – ZELNÝ CYKLUS

Nakladatelství Dybbuk, 2008, překlad z bulharštiny Ivana Srbková

„Alek Popov mě dostal,“ musím konstatovat hned v úvodu, protože jeho jedenáct povídek, tvořících soubor nazvaný Zelný cyklus, je skutečně vtípná a zajímavá kniha. Autor, bulharský prozaik, dramatik a publicista (narozen 1966) patří mezi autory, jejichž knihy byly přeloženy do řady evropských jazyků, získal mnohá ocenění, např. Cenu Helikon za nejlepší prozaickou knihu roku (kniha povídek „Nivo za napredali“, odkud pochází většina textů tohoto souboru).

Cením si toho, že Popov dokáže s ironií sobě vlastní vykreslit postavy současnosti, tj. raného postkomunistického období, ale navíc, dá jim lidský rozměr a především dokáže čtenáře překvapit vtípnou pointou. Těžko vybrat jen některou povídku, ale třeba už úvodní povídka „Služba“ o firmě na sekání hlav, je ukázkou podnikání ad absurdum. Trochu si přihřeji svoji polívčičku, ale připomnělo mně to mého Převozníka či Kdo život nedal.

Povídka „Ninive“, o tom, že hlavní hrdina má právo kdykoliv rozhodnout o konci světa je také výborná, neboť jenom třináct vyvolených má tuto možnost, ale nakonec, jak je u Popova běžné, je všechno úplně jinak. Výbornou parodií na různá stipendia a nadace je i povídka „Stipendista“, ale takhle bych mohl vyjmenovat všech jedenáct povídek. Ale přesto si neodpustím ještě povídku „Ruská elektronická pošta“, kde hlavní hrdina udržuje písemný vztah s Moskvankou Viktoíí. Ta si jednoho dne umane, že přijede do Bulharska, ale opět je všechno tak trochu jinak.

Povídka „Fanyanky, fanyanky“ vypráví příběh jednoho básníka, kterého jistý mecenáš osloví, s tím, že mu vydá jeho sbírku poezie. Tady jsem si vzpomněl na Troškovu trilogii Slunce, seno, ..., neboť snad neprozradím příliš, onen mecenáš, podnikající v chovu prasat zjistí, že třeba poezie může přispět k zvýšení přírůstků vepřů.

I když trochu smutnější, ale výborná, je povídka odehrávající se v době, kdy na Jugoslávii dopadaly bomby NATO „Simić je mrtvý“, má v sobě mystický přesah a stejně vydařená je i závěrečná povídka Zelný cyklus, v které graduje celá kniha.

A protože vždycky cituji z knihy, uvedu i tentokrát krátké ukázky: viz str. 52: „Vždycky jsem měl pocit, že až umřu, celý svět zmizí spolu se mnou. Mohlo by jít o znak jisté nezralosti, ale je pravda, že mě dosud nic nepřesvědčilo o opaku.“

Nebo str. 63: „Čas od času se jeho hlubokomyslné texty objevovaly v odborném tisku, aby připomněly, že existuje. Málokdo je četl, ale evidentně je mnozí obdivovali.“

Nebo str. 93: „Každý bulharský autor, který si váží sám sebe, pevně věří, že se mu jednoho dne ozvou buď ze Stockholmu, nebo z Hollywoodu, či v krajním případě z Paříže, aby mu oznámili, že jeho díla přečetli jacísi důležití lidé, pro jejich nesporné hodnoty je náležitě ocenili a on že co nevidět obdrží šek, co mu zatemní mozek.“

Alek Popov je třída, rád si přečtu i jeho další romány „Misija London“ či „Černata kutija“.

Václav

PROČ PÍŠU?

Protože nemusí všechny literární soutěže vyhrávat jen Václav Franc. Vždyť se tou svou zubařinou docela dobře užíví. Za jeden vytažený zub má 150 korun. Když si vezme nějakého mlíčňáka, ty jdou dobře tahat, tak si přijde za hodinu na slušný peníz. A literární ceny mu pak nejsou zapotřebí.

Taky píšu kvůli našemu panu starostovi. Jednou jsem napsal o psychopatech v provincii a on to vztáhnul na sebe a vykázal mne z tiskové konference. Já si na to vykázání pozval Českou televizi. A tak začalo docela zábava. On mi napsal že jsem zbytečný člověk a já zase stvořil fejeton, jak uklízí nádvoří zámku, aby byl městu něco platný. Pak mým novinám odmítnul dát kulturní grant a já píšu o tom, jak jsem nedostal kulturní grant. A tak si to psaní docela pěkně užíváme. Akorát, že to stojí spoustu času. On by mohl více starostovat a já bych opravil kohoutek co kape a utužilo by se moje manželství.

Nebo bych napsal fejeton jak pokácely ty topoly. Ale to by se asi zase panu starostovi nelíbilo. Je to psaní náležitě dobrodružství.

Ale největší je beletrie. Stvořil jsem si takovou holku, jmenuje se Monika. Pravda, je trochu při těle. Ale to musí být. Na každé normální holce musí být něco ..., něco nestoprocenního, aby byla živoucí. Na Monice je zase úžasná ta zabejčilost, se kterou se snaží napravovat svět. A tak si ji v těch povídkách promítám do různých situací a ty situace kladu do konkrétního prostředí okolo Jičína. Nojo, ale už se mi několikrát stalo, že jsem se tam po Monice ohlížel. Ne, že bych ji přímo hledal, ale ... . Kdyby někdo tvrdil, že jsem se snad do Moniky zamiloval, řekl bych mu – vždyť je tlustá. Ale myslel bych si svoje. Vám se nikdy nestalo, že vám literární postavy poněkud vstoupily do života? A neříkejte, že si sami rozhodnete, zda je tam pustit. To neznáte Moniku.

Vždyť říkám: Psaní, to je úžasné dobrodružství.

ProChor

Ilona PLUHAŘOVÁ : STULÍK A SILENKA

Autorka vlastním nákladem v roce 2009

Říká se, že teprve druhá kniha autora ukáže, jaký autor skutečně je. V tom případě musím říct, že Ilona Pluhařová po své první knížce O skřítku Stulíkovi (vydáno 2007), vydala druhou v poměrně rekordním čase, navíc nejen že knížka jazykově ani obsahově nezaostává za její prvotinou, ale právě naopak. Autorka se nám rozepsala a je vidět, že jí hraní s postavkami skřítků, dětí a dospělých přináší radost.

Pluhařová nás opět zavádí do vesničky Stulíkov nedaleko Kopidna na Jičínsku, kde lidem pomáhá hodný skřítek Stulík, žijí zde děti (Jíra, Alinka, Oldan, atd.), ale i dospělí. A jak už to tak v každé pohádce bývá, dějí se nadpřirozené věci a kouzla. Pochopitelně nemůže chybět i zlý skřítek Smrduvec, který dobré dílo kazí, vyvádí nepravosti, ale to bychom nebyli v pohádce, aby si s ním děti za pomoci hodných skřítků neporadily.

A protože skřítkovi Stulíkovi je samotnému smutno, autorka mu přičaruje vílu Silenku. Pochopitelně v pohádce nechybí i polepšení lidí, velká láska a nakonec i nějaká ta veselka, ale snad neprozradím příliš, že se ta lidská svatba od té skřítkovské přece jenom trochu liší. A protože v jsme v pohádce, tak i z kouzelné šišky může vzniknout nový skřítek ..., ale to už bych prozrazoval příliš.

Ilona Pluhařová si tak připravila půdu pro třetí pokračování, třeba o osudech dalších skřítků Stulínka a Stulínky, kteří se už taky naučili svoje první kouzla.

Myslím si, že dětem se knížka musí líbit. Má hezké ilustrace od Markéty Krátké, je čtivá, dějově a myšlenkově odpovídá věkové hranici, které je určena.

Málo kdo tuší, kolik žije na Jičínsku kouzelných skřítků, ale doufám, že jméno autorky Ilony Pluhařové bude znát stále více nejen dětských spokojených čtenářů. Autorce přeji, aby měla stále dost překvapujících nápadů třeba ke třetí knížce ze Stulíkova (což určitě má) a i trpělivosti s oním „porodem“ knihy, přes všechny ty peripetie s tiskem a úpravami.

A ještě jedna věc se mi na knížce líbí, ve Stulíkově si sice občas pomáhají nějakým tím kouzlem, ale jinak tam žijí spokojeně obyčejní lidé, pracují, pomáhají si, nezávidí jeden druhému. Snad i Stulík a Silenka ukáží dětem, že ve filmech, knížkách a pohádkách nemusí téct potoky krve, že občas i v životě vítězí moudrost, vzájemná pomoc a přátelství nad zlem a násilím.

Václav

TROCHA HISTORIE, NIKOHO NEZABIJE ...

V roce 1994 jsem poslal verše ze své rukopisné sbírky Samotka do Šrámkovy Sobotky, tehdy byl jedním z lektorů i dnešní předseda Obce spisovatelů PhDr. Vladimír Křivánek. Dovolím si, připomenout, co o mé tvorbě tehdy napsal:

PhDr.Vladimír Křivánek: Verše pana France zaujmou spontánností, bezprostředností výrazu, jsou svěží ,s humorem psané básničky, často rozvádějící jednoduchou metaforu či obraz a pokládám je za talentované. Myslím si, že by tyto verše zasloužily čestné uznání.

A dodávám, že jsem si tehdy skutečně odvezl čestné uznání.

Václav

VÍTE, KOLIK LITERÁRNÍCH SOUTĚŽÍ SE POŘÁDÁ V ČESKÉ REPUBLICĚ ?

Přiznám se, že ani já neznám přesné číslo, ale pokud si chcete udělat určitý přehled, tak doporučuji navštívit stránky Národní knihovny v Praze, kde najdete všechny podstatné informace na odkazu: http://knihovnam.nkp.cz/sekce.php3?page=02_Odb/litSouteze.htm.

A to se ještě domnívám, že tam některé soutěže chybějí. Přehled připravil Roman Giebisch a byl vložen na internet 20.července2009.

V každém případě lze říct, že literárních soutěží je mnoho. Václav

6. POLABSKÝ KNIŽNÍ VELETRH V LYSĚ NAD LABEM

3. – 6. září 2009

Program veletrhu v Lysé nad Labem a další podrobnosti najdete na: <http://www.vll.cz/kalendar-vystav.php?id=1017>.

Z programu vybírám pouze informace o členech LiSu:

Neděle 6. září

- Jeviště, 13 hodin: LiS - literární spolek z Jičina představuje pohádkovou knihu Ilony Pluhařové Stulík a Silenka.

- Jeviště, 14 hodin: Vyhodnocení literární soutěže Proč píšu a předání cen vítězům (mezi oceněnými je i Bohumír Procházka se svojí prací Proč píšu?, která je uvedena v zářijové Kobře).

- Autogramiáda: Ilona Pluhařová, František Dostál, Radovan Dršata, Jiří Brož, Václav Franc.

Václav

RECENZE KNIHY BYSTŘICE aneb Mít tak své místo „Kde lišky dávaj dobrou noc!“

Měla jsem velkou radost, když mi Václav Franc koncem jara daroval svou novou knížku povídek s názvem „Bystřice aneb Kde lišky dávaj dobrou noc.“

Vzala jsem si ji na dovolenou, abych si drobné příběhy mohla opravdu vychutnat a ve stínu cypřišů a vánku vlahých večerů mohla se vracet do naší země, k lidem a k lidičkám, navlékajícím děj událostí do skromného, a přesto nejdražšího náhrdelníku doby.

Bylo pro mne zajímavé, že ač se úsměvné i vážné příběhy odehrávají v rozdílných dobách společenského zřízení, nacházejí přesto společnou řeč. Jako by pábení, tak hrabalovsky oblíbené, proniklo i do vesničky Bystřice, kterou Václav Franc dojemně a kouzelně popisuje – do zemědělských družstev, venkovských domků svých obyvatel, místní hospůdky, hřiště i školy, volební místnosti, tlapačů na návsi, ale především do osudů postav od starostů po nejmladší generaci. Řeší se spory s odlišnou rasou, otázky náboženské, nechybí milostná vzplanutí, zrození i úmrtí. Z velikášských gest se můžeme přenést do zcela obyčejných rodin, nechybí rošťáctví kluků, sportovní nadšení, křehká něha mládí i moudrost seniorů.

Zmiňovaná kniha není v žádném případě oddychovou četbou na dovolenou. Znamená mnohem víc. Je to zrcadlo, nastavené nelehké době totality, ale i nešvarům dneška.

Člověk sám je jen korálkem v mozaice obrazců, do které zapadá. Je proto dobře, že autor nezapomněl tuto otázku lidství zdůraznit, a přála bych mu nejen mnoho vděčných čtenářů, ale i posluchačů a diváků rozhlasových a televizních médií, kam by tyto příběhy patřily mnohem více, než laciné scény a nudné seriály, které jsou celé společnosti neustále a mnohdy nedobrovolně nabízeny.

Nezbývá mi, než si přát : „Mít tak své místo, Kde lišky dávaj dobrou noc!!!“

V Mělníku 15. června 2009

Jindra Lírová

Ve čtvrtek 10. září 2009 se v Libošovicích koná prezentace knihy Václava France Bystřice aneb Kde lišky dávaj dobrou noc. Akce se koná v rámci 14. Knihovnické dílny (akci pořádá Knihovna V. Čtvrťka). Začátek asi od 18 hodin.

AKCE LiSu A DALŠÍ INFORMACE

1) Během festivalu Jičín – město pohádky vystoupí opět členové LiSu s „Pohádkami na rynečku“, a to večer v 18 hodin ve dnech 8. – 11.září 2009. Bližší informace u Prochora.

2) V příštím roce chce knihovna vydat sborník 20 let LiSu, kde se bude jednat o faktografické zpracování činnosti spolku, ale v závěru by měl být prostor i pro vlastní tvorbu. **Zájemci o uveřejnění příspěvků (maximálně 2 strany formátu A5 pošlete příspěvky do konce srpna Francovi). Vzhledem k tomu, že se nikdo neozval, se termín naposledy prodlužuje do konce září!**

3) V listopadu vyjde Časopis autorů Jičínska (ČAJ) zaměřen monotematicky, a to pod názvem Dvacet let po SAMETU. Václav Franc vyzývá všechny zájemce z řad LiSu, kteří chtějí být zastoupeni v tomto čísle, aby zaslali svoje příspěvky, vzpomínky či tvorbu vztahující se k událostem konce roku 1989. **Termín : nejpozději do konce září!**

Václav

PŘIHLÁŠKA DEN POEZIE

Vážení přátelé,

rádi bychom se tímto přihlásili do programu 11.ročníku festivalu Den poezie: Akci pořádá Knihovna Václava Čtvrka v Jičíně ve spolupráci s Literárním spolkem LiS při Knihovně V.Čtvrka v Jičíně **ve středu 11.listopadu 2009 od 18 hodin.**

V rámci celostátně vyhlášeného téma "Virtuální svět" se bude náš program jmenovat "KAMENNÁ HOLKA" podle úvodního příspěvku člena LiSu Bohumíra Procházky. Ostatní členové spolku (asi 6-8 účinkujících) na tento příspěvek naváží svými básnickými fantaziemi.

za Knihovnu V.Čtvrka - ředitelka Jana Benešová,
za LiS: Václav Franc

Odpověď:

Dobrý den, pane Franci a paní Benešová, jsme moc rádi, že se zúčastníte i letošního Dne poezie! S Vaším programem budeme počítat a o všem novém ohledně festivalu Vás budeme informovat.

S pozdravem Vám pěkné léto za Spol.poezie přeje

Martin Zborník

Ještě jednou Literární Vysočina 2009: Vítězové obou kategorií Paľo Garan a Václav Franc společně s pořadatelem Radkem Lehkoživem.

Foto: archiv LV

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 10. Číslo 9. Září 2009.

(3. září 2009)

www.ikobra.cz